

„A szabadság annyit tesz, hogy a nép, saját országának határain belül, saját maga által létrehozott apparátusával, „szolgáival” biztosítja hatalmát, élethez való jogát. Minden egyes polgárának egyenlő esélyt nyújtva, felemelkedése, megerősödése, a szilárd nemzeti egység létrejöttének, és fenntartásának érdekében. Az egységes nemzet annyit tesz, hogy tagjai közül senki nem rendelkezhet kiváltságos jogokkal. Az egyén jogai mindenkit egyenlő mértékben és erővel kell, hogy megillessenek.”

A szerző

Kordokumentumok ezek a versek, hátha utódaink megtalálják e papírra véset sorokat, és tanulni fogják a haza megszeretését, mert mai liberális oktatási rendszerünk egyen-európaivá akar faragni minket. Európaiak vagyunk, de magyarnak kell maradnunk, s úgy érzem, ebben sokat tud segíteni Kormányos Gábor a verseivel.

Brády Zoltán

KORMÁNYOS GÁBOR

Ne add fel

Érzelmek – hangulatok
Versek – költemények

© Kormányos Gábor, 2009

ISBN

Művészeti vezető:
May Gábor

Kiadó: **Magyar a magyarért Alapítvány**

Címe: 1084 Budapest

Víg u. 18.

www.kapu.cc

E-mail: *kapu@upcmail.hu*

Felelős kiadó
Brády Zoltán

Nyomda:
Korrekt Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető:
Barkó Imre

Kormányos Gábor

Ne add fel

Ajánlom e füzetet figyelmedbe. Légy bárhol is, bárki is, ha nem tartozol azok közé, kik a gyász s gyalázat fekete mezét készítik ránk, szeretni fogod.

*„ Magyar vagyok. Mi mostan a magyar?
Hot dicsőség halvány kísértete;
Föl-föl tűnik s lebúvik nagy hamar
– Ha ver az óra – odva mélyibe.
Hogy hallgatunk! a második szomszédig
Alig hogy küldjük életünk neszt.
S saját testvéreink, kik reánk készítik
A gyász s gyalázat fekete mezét.”*

(Petőfi Sándor: A XIX. Század költői)

Előszó

Kormányos Gábor költő versei tanúsága szerint nem adja föl. Nem adja föl, hogy magyar (sajnos sokan már szinte szégyellik), hogy magyarnak született, és táalentumát arra szeretné használni, hogy leszármazottaink is magyarok maradjanak. Nem gusztustalan, nyálas, mellveregető magyarságot tükröznek költeményei. Szikár, harcos gondolatok versformába szelídített ömlenye jó érzéssel önti el az olvasót, és biztatja, hogy nem szégyen, és jó magyarnak lenni. Kormányos Gábor verseiben nem is mindig található meg a „magyar” szó kifejezése, hanem átsugallik minden során, minden versképén, az óvó hazaszereget burája alatt. A múltunk a hegyeink a folyóink létünk jelképei és ittlétünk módosíthatatlan tanúi. A mai költők közül sajnos csak kevesen írnak erről, vagy túlburjánzó édeskés habokkal leöntve puffasztják szinte használhatatlanná téve a magyarérzést. Kormányos Gábor egyszerű szavakkal, egyszerű mondatokkal prezentálja érzéseit, és aggódik jövőnkért.

Kordokumentumok ezek a versek. Hátha utódaink megtalálják e papírra véset sorokat, és tanulni fogják a haza megszeretését, mert mai liberális oktatási rendszerünk egyen-európaivá akar faragni minket. Európaiak vagyunk, de magyarnak kell maradnunk, s úgy érzem, ebben sokat tud segíteni Kormányos Gábor a verseivel.

A hétköznapi allegóriái, a mindennapok, és az egyszerű emberi érzések megéneklése teszi szebbé és tudatosabbá a versolvasót. Az egyszerű szavak selymes mezőin halad a látó gondolat, ahogy *„vörösből tavasszá tisztul, foszlik a fagyos ég”*. Az idegen szavak nélküli egyszerűség reményt ad arra, hogy ne adjuk föl, ne dobjuk el az utolsót, mert a költők, látók s Kormányos reméli, hogy lesz egy új haza, hogy lesz egy felvirágzás... csak ne adjuk fel, ne még!

Én ezért is tisztelem költeményeit.

Brády Zoltán

Előszó

NE ADD FEL!

Egy normálisan működő társadalomban, a szükségszerűen törvényes meghatározások rendszerei, apparátusai, az egyéni szabadság létrejöttét kell, hogy szolgálják. Az állam és annak hivatalai, a nép érdekeit szolgáló rendszereként kell, működjének. Tehát az egyén boldogulását kell, hogy szolgálják, és nem magát az államot, ill. annak megtestesítőit. A gondoskodó, egészséges állam fenntartása a társadalom érdeke, ezért azt jóvédelméből kell adó formájában a társadalom érdekének és elvárásainak színvonalán, a mindenkori követelményeknek megfelelően fenntartani. A szabadság annyit tesz, hogy a nép, saját országának határain belül, saját maga által létrehozott apparátusával, „szolgáival” biztosítja hatalmát, élethez való jogát. Minden egyes polgárának egyenlő esélyt nyújtva, felemelkedése, megerősödése, a szilárd nemzeti egység létrejöttének, és fenntartásának érdekében. Az egységes nemzet annyit tesz, hogy tagjai közül senki nem rendelkezhet kiváltságos jogokkal. Az egyén jogai mindenkit egyenlő mértékben és erővel kell, hogy megillessenek. Rétegkülönbségeket csak a természetes adottságok hozhatnak létre, mert ez elkerülhetetlen. Jogilag hátrányos helyzetbe ezzel együtt sem kerülhet senki. A méltányosság gyakorlása a társadalom önbecsülésének és kohéziós erejének mérőeszköze. A felelősség egymásért, a nemzetért, Magyarország léteért minden magyar állampolgár, joga és kötelessége. A hazánkat, ha szükség van rá, életünk árán is meg kell védenünk. Ezért saját, ütőképes, országunk szuverenitását biztosító hadsereg, és nemzetőrségre van szükség. Független rendőrségre nincs. Bűnüldözési hatóságra azonban igen. Közlekedésvédelmi hatóságra igen. Ezek a szervezetek belügyi népbiztosok alá kell, hogy tartozzanak, akik a népképviselő útján közvetlen a népnek tartoznak elszámolással, biztosítva a zökkenőmentes élet vérkeringését

Előszó

az ország számára. Nem az állampolgárnak kell szolgálnia a karhatalmat, hanem a karhatalomnak az állampolgárt. Stb.

Ez persze ma még nem így van, ezért változtatnunk kell a rendszeren. A ma működő állam a nép ellensége, a multinacionális tőke-bűnök pártfogója, és fegyveres védelmezője.

Ezért, ne add fel!

*Még feszülünk az átoksúly alatt.
A szívekben egyformán tép a múlt.
De felnézünk, – s a szabadság felé...
Mert agyunkban a jövő már kigyúlt.*

Tisztelt verssel élő, – túlélő, magyar sorstársaim. Ti, számomra a szellemet, a lelket, és ezen keresztül a reményt, a jövőt jelentitek, újra és újra, ebben a kifosztott, – az ideológiai identitását áruba bocsátó, hazug baloldal, valamint a liberális kisebbség vezető gazdasági és média gazemberei által eladott, e népet nemzetiségében megalázó és ma már életünkre törő, a külföldi karvajtőkével, – banktőkével összekacsintó, nyelvünkbe bújt, és javainkból gyarapodó, de nyugodtan kijelenthetem, idegen és saját érdekeket szolgáló ügynököknek, politikusoknak nevezett hazaárulók karmai között vergődő hazában. Hiszen a mai magyar keservesben, ha akad még verssel érintkező, erősítő lélek, az felér egyenként a csodával, s egyben kierősít az általános csüggedtségből, amire, talán még nálatok is hajlamosabb tudok lenni. Az a tapasztalat, hogy akadnak még vers-vénájú, emberarcukhoz ragaszkodó, magyarul érző szellemiségek, mint például Brády Zoltán a Kapu című folyóirat Főszerkesztője, ez plusz erőt jelent, és nem csak a költőnek, de a jövőnek is. Rátok elengedhetetlen szükség van, és lesz, az újjáépítés során. Mert biztos vagyok abban, hogy győzni fogunk. Csak arra kérlek benneteket, hogy a har-

Előszó

cot ne adjátok fel, a remény ne hagyjon el benneteket. Nagy szüksége van és lesz rátok, a nemzetet újjá építő szellemi közösségek magyar műhelyeinek! A magyar szabadság hitének, hazánk új hangulatának.

NE ADD FEL! Győzni fogunk, ehhez nem férhet kétség, s ha már győztünk, minden és mindenki a megérdemelt helyére fog kerülni. Úratyánk segítsen mindnyájunkat a nemzetgyilkosok elleni közös harcunkban a győzelemig, és tovább. Meg kell tisztítani országunkat a gyarmatosító belső és külső ellenségtől s minden, a jövőt gátló tényezőtől, legyen az ember, vagy eszme.

Éljen a kivívható magyar szabadság! Éljen a tiszta lelületű és akaratú, erős magyar haza, amely alanyi jogon a magyar népé, (a kártékony megszálló időköt is ide számolva) volt, és az is marad örökre!

A SZERZŐ

I. fejezet.

NE ADD FEL

Költészet te

/ kortárs költőknek /

Költészet te illegális,
Útba lettél, útba máris.
Igazságod sértő bicska,
Az a baj, hogy ki vagy nyitva.

Költészet, szabadság szerve,
Nem lehetsz most kitekerve.
Metsszen pengéd fényes éle,
Ne csukódj be semmiért se.

Ne légy diktátor cédája,
Szabott ruha iskolákba.
Fölöltve fekélyes testre.
Gyilkos arcok arany-leple.

Újra, megint, megint, újra.
Nem használhat diktatúra.
Nem bújthat szép palástod,
Mikor lelkek táncát járod.

Fájón égő önvizsgálat,
Ketreben vonító állat.
Igaz kell légy, ahogy voltál.
Golyók elöl sem hajoltál.

Nem adhatod alább ennél,
Hiteltelen pusztul gyengén.
Költészet mindenség hangja,
Szálfaként állj a viharba,

Lelkem terád akaszthassam,
Világító üveg-kasban,
Hogy, ha eltévedne más itt,
Jelzőfényed lássa máris.

2008. Csávoly

Húgomnak
Kötél táncolok

Talpáról hanyatt dőlt a feszület.
Hamuvá lett a sokszínű avar.
Nyársak, széntörzsek erdő szerte,
A szél itt-ott forró pernyét kavár.

Már vége van, a kis erdő halott,
És néma lett a sok apró madár.
Holló károg korom-sasok között,
S a szenek fénylő tükreire száll.

Fekete füst a volt erdő fölött,
A fák lelkének hűlt büntudata.
A gyújtogatók kékszerű egében
Kapaszkodik sötét bojtözata.

A vizek tükre hullaszennyezett.
Gázosodik a sok úszó tetem.
Készül a pokol helyszínt váltani.
Új tábort verni, ezen a helyen.

Sérült világok üszkös roncsain,
Mint alvadt vér, vastagszik a korom.
Egy tűzzel telt régi szekérnyomon
Kötél táncolok, ameddig bírom.

Egyedül a füstgázos alkonyatban,
E siralmas hon csendjét hallgatom,
S a félelem meg szaporázza léptem,
Hogy kiérjek minél előbb, húgom.

2008. Csávoly

Ez nem elit

Ez nem elit és nem szellemi front,
Csak telhetetlen vörös fattyak árja.
Így elevenedik meg a pokol,
Ráöntve mocskát máriás hazánkra.

Sokféle színű messiás palástban
Ámítanak, gátlástalan sereg
Élén virítva, Heródesi árnyak.
– Nem szülnek már az anyák gyermekeket.

Virul a bűn láz-vörös virága,
Mérgé úszik a holdfényes vízen.
Fordul a mély, levegőtlen hiányban,
Tetemek úsznak már a felszínen,

Kis országom, tátogva, kapálódzva
Süllyed el, végül magát fojtva meg.
Rabló bankár e halálban halászik, s
Kezében a zsinór folyvást remeg.

Rákapó olcsók hitvány áradata,
Esélyt rombol, s nincsenek szűz helyek.
Úgy érzem belül, sosem lesz ez másként,
És sokakkal együtt mélybe veszek.

Hazák, népek süllyednek, pusztulnak,
Amerre csak elzúg e bűn folyó.
Már alig látok száraz helyt, partot.
Mi lehetne mentő kapaszkodó?

Ez nem elit, és nem szellemi front.
Csak telhetetlen vörös fattyak árja.
Így elevenedik meg a pokol,
Ráöntve mocskát máriás hazánkra.

2008. Csávoly

Csillagos éj

Cirpel a mély, csillagos éj.
E hon béke sziget,
Látszata csal, akár tavalý,
S mi mindent elhítet!
Vékonyka ér az élet-ér
Még hajtja szívemet,
Vérbe dobog, némán lobog,
Feltöltve színemet.
Sápadt korom, silány soron
Titkokat rejteget.
Múló idő, testembe nő,
Mérgезve lelkemet.
Cirpel a mély, csillagos éj.
Holdfényén lomb suhog.
Lámpa nem ég, csak a nagy ég,
Ami most rám zuhog.
Baljós a tér, bőrömhöz ér,
Szféráján csend remeg.
Rettenet ég köröttem rég,
Riadtan ébredek!
Holt nem riaszt, s nem ad vigaszt.
Élőktől félek én.
Rám törnek, rám a frász ködén
S eltűnnek könnyedén.
Néma a mély csillagos éj.
Titkosít, s ejt a rend.
Ajtók mögött olaj-sötét
Hullákat rejt a csend.
Zuhan a kész, már volt egész
Kifosztott hon-világ.

Hízik az éj rejtő ködén
Sok húsevő virág.
Rettenet ég szememben rég,
Élőktől félek én.
Ők rágnak itt a csontomig,
S úgy érzem, nincs remény.

2008. Csávoly

Úgy élünk itt

Szemed tükrén az öröm kénye,
Mint kútba rejtett vízcsepp fénye,
Oly mélyen ül, hogy elmerül,
Elszívárog a messze, mélybe.

Mint fa a lobogás tükrében,
Az égetés része vagyunk.
A tűz holt-fehér metszetében
Kíméletlenül porladunk.

Mint fenn az úrnak csillagképe,
Lassan hűlő máglyáival,
Úgy tűnik fel, s el, ragyogásunk
Az idő bálványával.

Istenből élő bizonyosság
Nincs már a hitvallás mögött.
Elnyel a kétség ingoványa,
Lényegtelenségek között.

Mint megriadt, remegő állat,
Létünk állandó reszketés.
Csak vékony jégen járó árnyak
Sikolyán edzett rettegés.

Úgy élünk itt, kényszer-közön,
Mint hajléktalan kinn a téren.
Még süt a nap, csak éhezünk.
De megfagyunk a jövő télen.

2008. Csávoly

Hol vagy magyar?

Sűrű erdők, lassú lankák,
Patakok, folyók, nagy hegyek.
Szelíd dombok, mezőkertek,
Tisztások, lápok, tóvizek.
Úttalan, mély fűtengerek,
Járatlan szűz-ölű világ,
Ez volt a hon, az Ó-haza,
Ez volt az őс kárpátiság.

Böleányek, medvék, farkasok,
Paradicsomi szabadságban.
Őzek, szarvasok, vadkanok
Szaporodtak az őshazában.
Kárpátoktól védett világ,
Ázsiából jött igaz vége,
E Szkíta szívű hősi nemzet,
Isteni őс mágusok népe.

Mint honfoglaló bátor had,
Csak régi otthonára lelve,
Visszavette mi övé volt, s
A régmúlt így nem lett feledve.
Arsakídák és Árpád népe,
Attila s Koppány sarjaként,
Egy test, egy lélek nemzetsége
Hordozta szívében a fényt.

De jaj! Ma mivé lett e hon?
De jaj! Ma mivé lett e nemzet?
Hol van az Isten adta táj?
Hol van az Isten küldte szerzet?
Királyok, s testvérháborúk,
Osztották, fosztották a rendet,
Amit vérszerződés kötött,
Mit hűtlen utódok feledtek.

Nyúzva a népnek sorait,
Tépázták jogát, birodalmát.
A gyávák trónra éhezön,
Semmiért adták fel hazáját.
Olykor a tatár dúlta szét,
Vad Batu kánnak horda népe,
Azután Oszmán, sok török,
Derbisek szúrták kopjavégre.

Még rohanva a vég felé
Az osztrák nyújtott támadással,
Monarchiába üzetett,
Meggondolatlan kárhozással.
S még fölöttünk a viharok
Fekete zsák-felhői úsztak,
Vérzett e megrabolt világ,
Mit rabjai magyarnak tudtak.

Szabadságharc, s újabb iga,
Új balsors tépte meg e népet,
Végtelen végűnek tűnő
Idejével a szenvedésnek.
Majd Trianon tolvaj pribékje,
Hiénaként szaggatta szét,
A történelem ellenére
Magyarnak maradtak szívét.

S jaj, büszke forradalmait
E népből vált Júdása vélte,
Magyarként feladhatónak.
Lelkünk ítélve szendergésre.
A vörös szemű jótevő,
Szívében zsarnoksággal, félve,
Mint úzött, tengernyi folyam,
Becsapott szívünket elérte.

Alig néhány tíz év után
Meghátrálva és meggyengülve,
Elvonult szégyentelenül
A szabadító jelmezében.
Még szétzilált és átnevelt,
Hitéből formált torzó képe,
Múltat követő fattyúként,
E hazát vadul tovább tépte.

És jaj, most mivé lesz e táj?
És jaj, ma mivé lesz e nemzet?
Hol van az Isten adta hon?
Hol van az Isten arcú szerzet?
Hol vagy Magyar? Hol vagy Magyar?
Jaj, hol vagy testvér? Hol vagy testvér?
Több gyötrellem, több szenvedés
Árva szívünkbe itt már nem fér!

Mikor lesz szabad és igaz
E hon szívéen, s száján a szellem?
Mikor ég, újra bizalom,
Alkotás fényű, sok szemedben?
Mikor lesz erős s önálló,
Forrás tiszta és újra bátor?
Hogy győzhessen, mint annyi nép,
Felébredve kábult álmából.

Mikor lesz újra bizalom?
Fogyhatatlan hitű, és bátor?
Éber kin nem győz csüggedés,
Ki nem sorvad el önmagától.
Mikor lesz újra oly kegyes,
Akár a példát nyújtó ősök.
Kik belül hordták e hazát,
Kiken a balsors sosem győzött.

2008. Csávoly

Nem érzel semmit?

Nem érzel semmit, vagy talán
Csak azt, amit a kéreg?
Mikor védőhámja alatt
Húsát marják a férgek?

Mert minden féreg egyedül
Az élő húsrá éhes.
Lehet ágadon születő,
A végén összevérez.

Hiába vastagodsz, utóbb
Átfúrja törzsöd, lényed,
És gyümölcsöző kedveden
Gyilkos pusztítást végez.

S már kedved is, ahogy az ár,
Elfolyik, s tovahibban,
Jövő nélkül hagyva a fát,
Megroppant tagjaiddban.

Mert célja az, hogy teljesen
Benned éljen a méreg,
Biztonságadó bensődben
Tobzódjon az enyészet.

Vacka és tápláléka vagy,
Még ha te nem is érted.
Csak időkérdés, nem is sok
S nem lesz erő kitépned.

2008. Csávoly

Rátelepszik

Ha lőnének rád éles fegyverekkel,
Tudhatnád azt, annál csak jobb lehet.
E béke-csendes háború a rosszabb,
Mert nem tudhatod, mit hoz még neked.

Ha lőnöd kéne éles fegyverekkel,
Vággyal szeretnéd, hogy vége legyen.
De békében lásd, megőrül az ember,
Senki sem megy, hogy társáért tegyen.

Így sorvad el e nép, az önzés harcán,
Szemében még hamis álmovilággal.
Súlyos szoborként a helyét vigyázva,
Nem törődve a ráömlő dagálllyal.

Ahogy a part hullám vert kövei,
Magukban hordozzák a hegyeket,
Úgy hordoz a nép egy megszépült múltat,
Mi fogva tartja még a szíveket.

A folytatás, akár a jeges este,
Rátelepszik a tó állott vizére,
És megvastagszik fölöttünk keményen,
Hogy levegő többé soha ne érje.

2008. Csávoly

A góbiság

Kedvem se nincs már oldani
A vörös ködöt szertelen,
Oly visszafordíthatatlan
A fénytörés a lelkemen.

Homok tölcsernyi lyuk a hon,
Melyben minden fa eltűnik.
Reménytelenül smúzolonk,
Az élet még meg nem szűnik.

Sivatagban kopik a szív.
A szó csiszolt kristály, rideg.
Hamis prédikátor beszél,
Ivóvizet, de nem hiszek.

Ez nem szimpla depresszió,
Csak húszévnnyi tapasztalat,
Végig csúszott, kiismert út,
És a pora mely rám tapadt.

Mi fojtó ködfelhőivel
Pusztít, akár a cianid,
Átmarja, metszi az időt,
És mindent tölcserbe taszít.

Sem istenek, sem semmi érv
Nem tántorítja, szünteti,
Csak kavarog a fergetege
S az embert porával fedi.

Pillanat győztes-vesztesek,
Kristály hegyén ül a világ,
A többség féltett álmain
Fojtó sivatag lavinák.

S bár növekszik a sejtnyi mag,
Gerincén meg roppan a fa,
És elnyeli a góbiság
A tölcser lyukú éjszaka.

Kedvem se nincs már oldani
E gyilkos ködöt szüntelen.
Már elhagyni készül a kedv,
A lombokba vetett hitem.

2008. Csávoly

Állok éjjel a kopár udvaron

Állok éjjel a kopár udvaron.
Ragyog az ég csillag-hordaléka.
Lenyúl a jég a tócsa vizére,
És dérbe vert a lukacsos téglá.

Gyanakvás ül itt minden álmon,
Hideg só üti át véremet is.
Tisztább szabály aligha akad:
Menekülj innen, hogy élhess kicsit.

Nem olvad a tócsa eső vizére,
A téglá színe se melegedik.
Élőbb a kín s tisztább a halál,
Még a gyalázat ránk jegesedik.

2008. Csávoly

A sátán

Mint forró szél Kárpátok völgyein,
Mint élettűz a zord csontok között,
Úgy járok ott, egy életig magyar,
Ki nappal jár az éj holdja mögött.

Messze eljutó, lélek lakta test,
Hosszú ideggel a múlthoz kötött.
Ki napot sejt, de mégis ingatag,
E gödörvégtű tébolyda fölött.

Borult lelke, derengő kis reményét,
Repedést lát a zord sziklák között.
Napsugarat, a hegyeken átégve,
Kis tüzeket a pusztulás előtt.

Csak gyenge próbák, hűlt erőlködések.
Silány svádájú, olcsó jellemek,
Borulnak itt egymásra, száraz ágak
Zörögnek csak sudár fenyők helyett.

Közép-keleti éj, kopár világ,
Festett hajnalú paraván országa.
Emlék, délibáb mételyű sziget,
Hol minden félrevert harang hiába.

Ez itt a mind, mit más sosem kívánt,
Az arrogáns, s szégyentelen sziget.
A tisztesség, erény és becsület,
Ha benned van, hát magából kivet.

Ez Magyarország! Pokol-vám világ.
De más élet itt ma már nem lehet.
A sátán vágat, vörös vadlován,
S ti felnéztek rá, s istenítitek

2008. Csávoly

Mikor fájsz már eléggé

Nincs nemzet, csak lakosság.
Sötét irigység-konyhák!
Iskolázott hon-orzók, s
Élőkkel telt koporsók.

E kornak tüskebokrán
Az jut csak át ki ocsmány.
Ki fedhetetlen, tiszta,
Tetteik levét issza.

Nincs nemzet, csak lakosság.
Megvert, széttépett ország,
Megcsalt, kifosztott népe.
Rongyos nemzet, folt része.

Mi lesz veled s velem is?
Fogyó tűfej hitem, hisz
Falba ütközik a tett,
Kordonokkal körbevett.

Mikor fájsz már eléggé,
Ökölsújtó egésszé?
Mikor támadsz fel tenger?
Hullám gályát mikor ver?

Mikor ébredsz végre rá,
Nem mehetsz már sehová?
Itt kell rabszolga léted,
Olcsó, sötét tenyészet.

Mikor fájsz már eléggé,
Ökölsújtó egészsé.
Most üt utolsó órád.
Halálodat kimondták.

2008. Csávoly

Arcbőrt pirító magyar télben

Ahogy a lehulló levél,
Életvágyó száránál fogva,
A tél, dermesztő kezdetét,
A nagyfa deres ágán lógja,

Úgy él a sok hajléktalan
S a sok szegény mostoha ágon.
Kevés reménnyel, csendesen,
Hogy sorsa egyszer jobbá váljon.

Arcbőrt pirító magyar télben,
Fagyott koronát ráz a szél
S a még meg nem fagyott emberek,
Lelkében alig van remény.

Akár azok az apró rongyos,
Fagytól dermedt kis levelek,
Melyek görcsösen kapaszkodnak
Ágaikhoz, amíg lehet.

De kevély, kihűlt sugarakkal
Terpeszkedik, jaj, fönn a nap.
Deret hordozó szelek fújnak,
Jépengéket hajítanak.

S a haza száműzöttei,
Akár azok a levelek,
Lehullanak ágaikról,
Elhagyott Magyar életek.

A nagyfa alatt, jaj, a föld,
Fagyott halottakkal teli,
Mely a honi élet jellemző
Kegyetlenségét hirdeti.

2008. Csávoly

Csak remélni merem

/Magyar diákoknak/

A levegőt szívják előlük el,
E hazug kor gőgös hóhérjai.
Még benned a tudás vágya tüzel,
Ő rendelettel jövődet szegi.

Hivatkozik, varangyosként brekeg,
És rámászik minden élő levélre,
Még hulló teste nyálát elkeni,
Átterjed bűze minden más érényre.

Hol vagy békász, sarakban tocsogó?
Ti mind, honatyák, kékkígyó-fejek?
Varangy hangoktól zajos a mocsár,
Mivel lakatnak jól benneteket?

Csak remélni tudom, a gólya-járat,
Hogy hamarosan ideérkezik,
És varangyos sem, – sem kígyó előle,
Iszap mélybe nem menekedhetik.

2009. Csávoly

Hát úgy szeresd

A gyermek mind cseresznyevirág szívű,
Melegre nyíló, széttárt érzelem.
Kék bolygó fényes, nyílt tekintetükben,
Csillog az Isten fényű értelem.

Ők minden itt e dúlt hazában most.
Kis buksi fej ma, áhított jövő.
Sok kisgyermek, egyenlő ítélet,
Gyilkosainkat békével ölő.

Múltunkra nézz vissza, ha látni tudsz.
Első a mérleg egyensúlya már.
Ha nem tartod be e kényes szabályt,
Eljön értünk a korai halál.

Nincs már itt más, ki megmenthet, tudom,
Csak vak jelenünk aprócskái ma.
Hát úgy szeresd a kisgyermeket,
– Általuk lesz újra e föld, haza.

2009. Csávoly

Tűnő seregem siratom

Harangzúgásos éveket,
Lélek gondozta életet,
Madárdalosat, – mondhatom,
Éltem nem is oly rég nagyon,

Mely édes-bús örömű volt,
Mint a virág, por-kelyhű folt,
Kiszolgált lepkét, darazsat,
S költő-szövéssű szavakat.

Naptelt örömű szőke ég s
Kigömbölyödő keblű lég
Táncolt köröttem, kedvesem,
Simogatva szecsás fejem.

Béke volt, biztos élet ár,
Tudtam nem vár rám a halál.
És nem azért, mert ifjú volt
Szívem, s lelkemen semmi folt.

Csak osztozott velem e föld,
Kevésbé gyilkolt és gyötört!
– De kétség zúg szívembe ma,
– Emésztő, savas éjszaka.

Köröttem rémült nép, s a hold
Fejem felett némán sikolt.
És látom, előttem a had,
Jaj, saját vermébe szakad.

Kiáltanám: – Testvér megállj!
De erőtlén már szív s a száj.
– Elmaradtam tőlük nagyon,
– Tűnő seregem siratom.

2009. Csávoly

Gazember nem hal meg a hazáért (Utolsó stáció)

Rohad az ország ácsolt faváza,
Zajos hullákat rejt a palánkja.
Csikogva himbál, kormol a lámpa,
Sötét árnyékot vet a szobákra.

Padlót s a mennyet rettegés rágja,
Pusztulást hozva minden családra.
Roskadó váza, halálnak vára,
Véres ondóként vörös palástja.

Üres a tárcá, üres a tányér!
Függönyök mögött rohad a szentély
Miért rejtőzködsz, milyen talán ért?
– Gazember nem hal meg a hazáért!

Miért nem indulsz, miért rejtőzködsz?
Vizedet s véred issza az ördög!
Miért e bénult, szedált, szederjes,
Üres tekintet, holdfénnel terhes?

Meddő ágyé kod? Fogad elvásott?
Magányos lelked, gödörig rágott?
Ácsolják jövőd bitóját éppen
S te kussolsz a szarban, hülyén egészen!

Térj észre végre, légy a hazáddal!
Vívd meg a harcód e mocskos kormányval!
– Bele fogsz halni? – Halj bele bátran!
De mentsd meg a jövőt, s ne osztozz a gyászban.

2009. Csávoly

Kiáltanak kioltott életek
Gyurcsány Ferencnek és laboránsainak

Tisztes jövőnkhez hozzátartozik,
Hogy aki bűnös, meg is bűnhődik.
S mert önmagától ilyet sosem tesz,
Bírája, bűnének alanya lesz.

A büntetést csak az mondhatja ki,
Aki a bűn sebeit szenvedti,
S mert itt, e honban szenvedő a nép,
Ő mondja ki gyújtó ítéletét.

Minden egyéb elintézési mód,
Csak olyan bűn, milyen a többi volt.
Mert bűneitek ember vért kívánt,
Büntetésben sem szenvedhet hiányt!

A kárpótlás így más nem is lehet,
– Kiáltanak kioltott életek!
Csak az, mit gyilkosokra mért a jog,
Igazságos honban, ha élni fog.

2009. Csávoly

Hol szél himbálja

Ne kapákat, kaszákat fogjatok,
Hisz gyilkossá válhattok így ti is.
Mert drága az a vér mit onthattok,
Ha rátok lőnek majd a gyilkosok.

De falként, néma tenger falaként,
Feltornyosulva menjetelek előre.
S a gyáva zsarnok: nyúlgerinc s farok,
Reszkető szüggyel futni fog előle.

Mert nincs erő mi ellenállni képes,
Ha tornyosul a tengernyi tömeg.
S egy óriássá duzzadó hullámban
Elsöpör minden kerítést, követ.

Ne kaszákat s kapákat fogjatok,
Hisz gyáva nyúl a rettegett király.
Ha meglátja az elsöprő erőt,
A bátorsága mind inába száll.

És futni fog, menekülni, tudom,
De ti mind, mind útjába álljatok!
S emeljétek őt méltó magasságba,
Hol szél himbálja, hűvös áramok.

2009. Csávoly

2009. március 15.

**Petőfi Sándor emlékének
„Kurvanyádat”**

Sok aljas pénzvígéc: bankárok, brókerek
Rabszolgatartó kénye, kedve él,
Sötét erőkkal, életünk felett, s
Szárítja szívünk, mint a böjti szél.

Miniszterek: cukor-szó nepperek,
Mentesség alatt bujkáló atyák,
Pinokkió orrú gazemberek
Ámítanak itt, s költik a hazát.

Adja, veszi sok aljas pénztribék,
Hogy elfoglalja tenyéryi hazánkat.
Hát üzenjük meg nekik hangosan:
Hogy foglalod a jó „kurvanyádat”!

Hogy hallja meg az arany csőcselék,
Gyökereik nem ereszhetnek szárat!
Ha kell e szent földért meg is halunk.
S hogy foglalod a jó „kurvanyádat”!

Ha kell hát akasztani is fogunk,
De nem koszorút dicsőségükért!
Érezni fogják sérelmünk jogát.
Az ítélkező drága honfivért,

A múlt jogán. Nő ősi ösztönünk,
Mely teremtetten s éltette e hont,
Mi magyar szívünk fájó mélyein,
Egy nemzetet zöld koszorúba font.

De nincs tovább, már betelt a pohár!
Élni fogunk! – Vagy végleg eltűnünk.
– Ez más tavasz. Ez új világot hoz,
Vagy elszárad végleg múltunk, szívünk.

2009. Csávoly

Mit szeretett kormányunk elhozott

Már alig várja! Jó hecc ez neki,
Hogy büntetlen a vétlent ütheti.
Hisz csőcselék az mind, civil bagázs.
– Meg ezért jár a havi apanázs.

Nem nagy pénz, de legalább van buli,
Hol indulatát levezetheti.
– Még, hogy a szarnak demokrácia,
Jobb, ha elhúz a jobbikon haza!

Már ki sem kellett volna jönnie.
Esze lett volna elkerülnie
A balhét, nem viszi el szárazon
A rohadék otthon ordítozzon!

Mit képzél a sok szarházi civil,
Majd ő miattuk veszik az idill,
Mit szeretett kormányunk elhozott,
Nekünk e honban hatalmat adott.

Így gondolkodik a rendőr attak.
A verőember s tábornoki had.
A dagonyázó vaddisznók hada.
Te meg kussolj és takarodj haza!

2009. március 15. Csávoly

Ez a vers, csak a tevőlegesen ártatlan,
megtévesztett, becsapott, kifosztott
családtagokkal, családokkal vállal
szolidaritást, **a hazaárulókkal nem.**

Az ifjúság

Itt vagyunk mi kétségtelen.
És tétova az értelem.
– Ki múltat sóhajt, szüntelen.
– Ki jelent temet, büntelen.
Kik is vagyunk?
Honnan jövőnk?
Hol kapaszkodik gyökerünk?
Mely magoncból nőjön a fa,
A termőágú lét maga?
Mely magból, milyen gyökéren
Fejlődjön, fogóddzon éppen,
Ha minden múlt méreg erős,
Igazságokból eredő,
S sugalmazó, vérlázú ma,
Mint egy szerelmes éjszaka?
Mit higgyek el?
Mit tagadjak?
Mi értelme van a napnak?
Kinek higgyek és kinek ne?
Kérdéseimet érted-e?
Melyik szülőm, kit szeressek?
Melyük szemével nevessek?
Az egyik öregapámé,
Másik apámé s anyámé.

Az egyik magyarszívű, na,
A másik szocialista.
Kit szeressek, nagyapámat?
Édesanyát, vagy apámat?
Őket sem veszejthetem el!
Nekem az egész család kell!
– Hisz, általuk vagyok itt ma,
Ez a törvény, a vér szava.
Itt vagyunk mi, az ifjúság, s
Velünk, köröttünk a család,
Nagyapák, szülők, testvérek,
Én általuk, értük élek.
Ha nem lennének itt velem,
Nem létezhetnék magam sem.
Hát béküljete makacsok s
Csendes tempókkal ússzatok,
Ússzatok a szívünk felé,
S nem leszünk az enyészeté.
És szeressetek, kell nagyon,
Hogy a közeli partokon,
Egy tábortűz körül, – az ám!
Együtt ülhessen a hazám.

2009. Csávoly

Rigóim

Rigóim rekedt énekét
Hallhatom a kertem alatt,
Hol nem is olyan régen még
A napnak fogata haladt.

Könnyű hintaja, szekere,
Akár Illésnek, tüzesen
Az égbe égette nyomát,
Láng-porolt, mint a szerelem.

Fáimon rigó s cinege
E nyomból ivott, s énekelt.
De ma a hangjuk elakadt
Megnehezedett, szétesett.

A kertem most, nem is tudom,
De úgy tűnik, hogy pusztuló.
Vagy csak erőtlen a tavasz?
Mert minden múlt megújuló?

Csak várnom kell? – nem végleges
E száraz jég a kertemen?
Vagy ez maga az elmúlás,
A hús halál, a végzetem?

Az nem lehet, én azt hiszem,
Hogy ez valami tévedés,
Hogy én még fel sem ocsúdok,
S már zeng a tavasz-ébredés.

2009. Csávoly

Felkelek veletek

48

Szél, ha fárad, lomb, ha hull
Úgy múlt el ez az év.
Ősz-sárga volt a július,
S halál-fehér a tét.
Jajongva foszlott szerte szét
A dermedt fák derén,
Két félrevert harangnyi hang,
A tied, s az enyém.

Szórta a tüskés zúzmarát
Fejünkre rá az ég,
Gyertyát is félve gyújtánák,
Nincs miért örülni még.
Csak dülőúton a kereszt
Csupasz ágasa áll,
Ellopták rég a messiást,
Ő is áru csupán.

A lélek itt, akár a lét,
Üres lett s dísztelen.
Nem jár szánkó a szűz havon,
A vágy gyermektelen.
Csak kéken lógó jégcsapok
Hegye mered feléd,
S amit láthatsz magad körül,
Az már nem a tiéd.

Az óra mikor éjfél üt,
Hogy folytatod tovább?
Harcolni fogsz, vagy elhagyod
Hófödte kis tanyád?

Asszonyi öl, szomszéd, barát
Neked itt mennyit ér?
Akkor is, hogyha dermesztőn
Fúj kinn a böjti szél.

Tanyasi ház e kis haza,
Mit beborít a hó,
Körötte bedőlt kerítés,
A szél ellen se jó.
A hátsó udvar söprűzött,
Körötte szürke jég.
A repedezett ereszről
Csapokban lóg az ég.

A kiskapuból kígyó út
Vezet a földön át,
De nincs sehol, e távlatból
A szem semmit se lát.
Egybe olvad a láthatár
Az ég fehér ködén,
Marasztaló hó-harangot
Öntve fönről körém.

Hát várok, és nem indulok.
Még parázslík a fa,
A kályha körül ücsörgők
Veled, s az éjszaka
Múlását várom, amíg kell.
Ma mást nem tehetek,
De mikor feljön majd a nap,
Felkelek veletek.

2008. Csávoly

Olyan lesz majd

Közös tulajdon nélkül nincsen nemzet!
Ha nincs nemzet, nincs hovatartozás!
Nincs közös érdek, na meg közös élet,
Így nincs viszony s nincs összetartozás.
Nem érezhette kovács s bádogos se,
Sem asztalos, sem villanyszerelő,
Hogy e honnak sugara övé lenne,
Ezért óvandó és szerethető.
Kit számon kértek, folyton megaláztak,
Sosem az volt ki valóban lopott,
Így nem kárhoztathatjátok a népet,
Ha mocskotokkal egyedül hagyott.
Ha bajban vagy vagyondod vesztő réteg,
Ne rájuk várj, hogy sorsod jobb legyen.
Nézz magadba és lépj ki bűneidből
Ne várd, helyetted rendet más tegyen.
Ha nem tudsz gőgös maszkodtól megválni,
Hát pusztulj ebül, hazát morzsoló.
A legigazságosabb ma az lenne,
Ha elnyelne az áradó folyó.
A szennyet, mocskot elviszi a sodrás,
S mi szegények, de tiszták maradunk.
Az árlevonúltával ez az ország,
Olyan lesz majd, amilyet akarunk.

2008. Csávoly

Azért se

Életed szirma leszakad,
Lassanként elveszted az álmot.
Sósvizek szellem árnya vagy,
Bölcsőd közegét visszavágyod.

Még érintheted a napot,
Még hordozod az élet lángot.
Ám gyanútlanságod mögött,
Pusztulás rágja a világot.

Saját halálod hordozod,
Jótevény felelőtlenséggel.
Káprázattól vakult szemed,
Lassan egy lesz a tömör éjjel.

Ma életed, akár a várak,
Kimagasodó csúcsra épül.
Ám ahogy a legtöbb sziget,
A sötét mélybe süllyed végül.

De ne add fel! Azért se add!
Legyen bár elvesző a távol.
Egy perc öröm s megérte már,
Bármilyen fájdalom mi gátol.

2009. Csávoly

Indulj!

Kezünkéből már a mérleg is
Kiesett, mint a harci zászló.
Már nem dönthetünk semmiben,
Más tulajdona lett a váltó.
S a fedezet ma már a lét,
Mit elvesznek, – elhiheted!
Ezeknek itt semmit sem ér,
Pirosfehérvölgy életed.

Tudom, tudod, hogy ez igaz,
Hogy, pusztá életünk a tét.
Hát védekezz, itt az idő,
Védd meg magad az istenért.
A vastüdő, mibe kerülsz,
Ha nem visz a szív igazán,
Kígyóként fojt, tekeredik.
– Kínzó, lassú halálra szánt.

Indulj! Ne sajnáld mid maradt,
Annál több, szentebb ez a harc.
Így élhetsz méltó életet,
Mit születésedtől akarsz.
Nagy levegőt szívj, s végy erőt,
Mutasd fel verő szívedet s
Veled lesznek kik magyarok,
S ha kell, meg is halnak veled!

Hogy győzni fogsz, az nem vitás.
Hisz nem tűnhetsz el, mint haza.
Tudom, tudod, hogy mit akar
Az idegen Cion faja.
Bankár-vigéc, ügynök bagázs,
Kollaborált gazemberek.
E nyelvbe olvadt másvilág,
– Új honfoglaló rendszerek

Terjeszkednek, mert fogy a föld,
Még élhető édenkertje.
S a gátlástalan hatalom
Pénz-tudat elve el is nyelne
Mindent, mindent, mi zöldellő,
Mi életet ad, új erőt,
Hogy elhagyhassa mielőbb,
Mai honát, a temetőt.

2009. Csávoly

Amilyet Ady s Kassák

Én nem tudok kapitalista lenni.
Se kizsákmányolt munkavállaló!
Nekünk okosabbat kell ennél tenni,
Mert elveszik, ki múltba forduló.

Az egyszer elért értéket megtartva,
Javítva annak emberség fokát.
Mert nem uralhat tengert ócska gálya,
Elkerülve a reménység fokát.

Nincs matróz, ki az elégett vitorlák
Emlékét a rúdra feszítheti.
És vele akár kis szelet befogva,
A múlt roncsán a jövőt szelheti.

Én nem akarok újra éhes lenni,
Ordítani, hogy munkát, kenyeret!
Én nem akarok az utcára menni,
Én, én akarok lenni, egy veled!

Veled, és mással, kenyérben, jogokban,
Hogy grófi szérűn többé ne legyek.
Inkább pusztuljon mind, most itt e nyomban,
Hogy még egyszer magam ellen tegyek.

Jól ismerem a gazdag úri osztály,
Magasabbrendűség komplexusát.
S az ígérgető politikus róka
Hiszékenyein maradt fognyomát.

Én nem akarok az áldozat lenni,
Csupán azért, mert nem loptam, velük
Kisebbségi komplexusokkal élni,
Félve járni, mint leprás mindenütt.

Én nem akarom aljasak kegyelmét,
Kényük kedvére rontott életet.
Csak tiszta szível, bűnök nélkül élni,
– Amilyet Ady s Kassák élhetett.

2009. Csávoly

Nevelj és neved

Anyagod: véred, veséd, szíved, áru,
E sötét kéjű, pénzhitű világban.
Hol testedet kiraboltathatod,
Még sem élhetsz, csak örökös hiányban.

Hol apróra kell váltanod a szívet,
Mert nincs eséllyel élhető jogod.
Hol el kell adnod véredet, vesédet,
Miből a kontót pótolni tudod.

Szét kell szakadnod, apró darabokra,
Ahogy a bomba szakít, áldozat
Vagy, mások beteg álma, mert az aljas
Emberfajtája sosem válogat.

Testvért, gyermeket eltartani nem tudsz.
– Reménytelen jövő, a koldulás!
S te elhiszed, hogy nem érdemelsz jobbat,
Hogy hátadon is vágthatják a fát.

Már nagyon unom, járom-jámborságod,
Hogy folyton-folyvást veled szántanak.
Szakadj már le az ideológiákról,
Az elmélet-hit kenyeret nem ad.

A valóságnak kalász-szárán éled
A nyomorultak silány életét.
Egy olyan országban, ahol kilopják
Minden becsületes ember szemét.

Tudhatnád már, a félelem pusztítóbb
Mindennél hisz a lelket öli meg.
Az önbecsülés egyenes gerincét,
Hitet és tartást vág, mint az üveg.

Rideg tartásod eléged meg végre,
S az adóságtól meghígult levest.
És vedd elő az öreg nadrágszíjat,
És nevelj vele, nevelj és neved!

2009. március 15. Csávoly

Reggel

Az éjszakának öreg ökre ballag,
Szarvát emelve az ablak előtt,
Hegyével tartva magasan a holdat,
A tegnapot hagyva maga mögött.

A tegnapot, és annak bíbor selymét,
Elhagyva így mindent maga mögött.
Nehéz patákkal csendben áttaposva,
Hajnalt tolva nedves orra előtt.

Lódít fejével ellökve a holdat,
Megrázva testét, az éj lompjait.
Felverve álmából a zsibbadókat,
Betemetve a pokol bugyrait.

Résre nyitva a hold mögötti fényben,
A felhőkapuk sötét árnyait,
Hogy beszökjön véres sebén a holnap.
Valóra váltva napom álmait.

2009. Csávoly

Ne félj

Nem hagyhatsz senkit egyedül.
Csak magányos nagyon
Az önmagától szenvedő s
Kezet sem nyújt, tudom.

Ezért felé, ha közelítsz
Önnönmagad felől,
Segíts neki, segíteni,
Mielőtt még megöl

A puszta kétségbeesés,
Mi hiábavaló,
Nem segít rajtad s rajta sem,
Ha nincs kinyújtott szó.

Ne félj, és ne szégyelld magad,
Ha érzel valamit,
Ha szelíd csókra bírhatod
A másik ajkait.

2009. Csávoly

Hit nélkül is

60

Csapda a hit faragott része,
A megváltást nyújtó csoda.
Az áldozat hamis reménye
Járomfa, díszes kaloda.

Kifestett szobrok, aranytoronyok,
Márványos katedrálisok,
Mint takart vermek, tüskebokrok,
Gyanútlanl ejtő látszatok.

A hit, tudatlan, félelem vár,
Gyengeség-konyha, fogadó.
Faragott, festett falai közt
Hamis bálványt magasztaló.

E hit hazug, nem igazoltság.
Élhetsz, halhatsz távol tőle.
Még az isteni bizonyosság
Nem érezhető, nélküle.

Akit választott, tudni fogja.
Látatlanul is oszlopos.
Hit nélkül is valóság árnyú,
Mindenható és bizonyos.

2009. Csávoly

Hálás lesz

Rabja leszel önmagadnak
A bizonytalanság után.
Ezért meg nem tagadhatlak.
Mindig nem lehetsz gally a fán.

Kötődnöd kell önmagadhoz,
Így ahhoz, amiben hiszel,
Ami benned valóság lesz,
Az lesz arcképpé a vízen.

Az leszel a felismerésben,
Akivé úgyis szánt a sors.
Csak eljutni önnönmagunkhoz
Egyszerű dolog sosem volt.

A kitisztult lélek tükrében,
Felismerheted az erőt,
Mi a nehéz sors vonzásában
Nyújtja a közös eredőt.

A közöset a sok közül,
Mi nem hamiskás délibáb.
Minél, ha önmagad maradsz,
Nem adhatod annál alább.

Így leszel rabja önmagadnak,
Válsz azzá, amit lett veled.
Viseld e sorsot felelősen,
És más is hálás lesz neked.

2009.

Eljött az este

Pörög már körbe
Lombot kötözve
A sárga, a zöld, a lila.
Színes a lét, az ég tavaszban,
Nyílik a rét bimbaja.
Halkan kibomlott,
Rügy-bölcsős lombok.
A bodza, a szil, az akác,
Ágaik rázzák, szelek dobálják,
Szívják a nap sugarát.
Ezernyi fecske
Száll az egekre,
Szűz vizekben felleleg, s a gát.
Hava olvad fönn a hegyeknek
S csörtet a fenyvesen át.
Szarvas s a vadkan
Villám-iramban
Futnak a dombokon, s fenn
Sasok repülnek, nyulak megülnek,
Bújnak a bokrokban lenn.
Vadász is indul,
Vizslára mordul.
Hát szagot is fognál ma már?
Zúgnak a lombok, nyúlnak a dombok,
Árnyékos lesz a határ.
Visszhangos ormok,
Jószág kolompok
És furulya dallama szállt.
Lüktető élet, boldog ígézet,
Festette itt a határt.

Már delelőtől
Görnyedt a hőtől
Vén napunk, már lefele jár.
Váltja az este. – Kedves eressz be!
A szerűn már senki se jár.
Reggeltől estig,
Szívemben rejtik
Nagy hegyeink szép örökét.
Ősmagyarságom sóhaja számon.
Vágyom a múlt örömét.

2009.

Ápolni új bőrünk

Érdemes e kimosni a szennyest,
vagy egyenesen ki kell dobni azt?
Ha engem kérdezel, szegény ember,
a jégben álló-víz nem hoz tavaszt.

Oly fertőzötten mocskos gúnya ez,
mi elfedi hazámnak mellkasát,
hogy nem engedi, jaj, meghallani,
alatta verő szívünknek dalát.

Nincs más kiút, – letépní a szennyest,
és egy halomban elégetni azt!
Vele összenőtt ördögi testtel
hamuvá tenni. – Nem hoz más vigaszt!

Mint forgókés a szennyes falapot,
úgy kell lemarni magunkról a bűnt.
És veszteségeink gyógyult helyén
ápolni új bőrünk, mi előttűnt.

2009. Csávoly

2009. április 14.

Mint kék zubbony

Hát mondd ki te, amit látok, tudok,
– hogy dekadenciába gázolok,
s hogy nagyon hamar mindenkit elér,
hisz nem tesznek semmit az életér.
A romlásnak ily mértéke, húgom,
félelmet kelt és könnyeket fakaszt.
De holnap már, jaj, késő lesz nagyon,
talán kezed már meg sem foghatom.
– Hogy elhagylak, már azt fontolgam.
Van e remény Matyiként visszatérni?
Az adósságot háromszor, – súgom,
– kosárvesszővel csupán visszaélni.
A dekadencia gyilkos hínárja,
Piros szegfűként bontja ki magát.
Lent szaglik, fönt a keselyűk köröznek,
s mi hiába mondjuk fel az imát.
Moralité s a szellemnek bukása,
ahogyan hat, a láthatár mögött,
már kifeszült a pusztulás világa,
mint kék zubbony a gordonok mögött.
És felhangzik az internacionálé,
Könnybe lábadnak az üvegszemek.
Kidörzsölt múlt a paraván mögött.
Szebb jövőmért újra szenvedhetek.
Hát mondd ki te, – amit látok, tudok,
hogy dekadenciában gázolok,
s e hanyatlás itt mindenkit elér,
ha nem teszünk gyorsan az életér.

Gonoszt a népi hitvilágba

66

Bárhová nézek bűnözők,
Nagyhajúak és kopaszok.
– Ártatlan arcú Grabberek.
Uram Isten hol is vagyok?

Hova süllyedt e nemzedék?
A tisztesség és becsület,
Egykor volt mestertűzhelyén
Kik oltották ki a tüzet?

Az alkotó ember tüzét,
Tisztességesek vágyait.
Az együttlét természetén
Lélegző jövő lángjait?

Mi emelőbb, a dobogó,
A magyar nép szívében égni?
Vagy bűnösként a tisztelt ház
Hús mentessége mögött félni?

A tisztesség népi színén
Bírni a magyar lét erényét,
Ami mások fölé emelt,
Napfénnel vonva be az élményt?

Mily lelki sötétség honol
E nemzedékveszejtő bandán,
Hogy vért fagyaszt, cinikusan,
Széles vigyorral, nyomógombján?

Micsoda szörnyszülött, mutáns
Génjeiben mérgezett népség,
Habzó szájú hazudozó,
Kegyetlen szívű mocskos rémség?

Mely most a saját bűneit,
Váltatná meg más kínja által.
És saját nagy hőstetteként
Fogadtatná el a világgal.

Micsoda bacchanália,
Újra támadt római módi.
Utolsó Isten káromlás,
A nemzet vagyonán tobzódni.

Micsoda alattomos álság,
Kiművelt koponyák között.
Az önzés emberi hitványa,
Beteg elmék, gúnya mögött.

Orrvájó cinikus vigécség,
Alig tojáshéj nélkül segges,
És máris profi bűnöző,
A lelke életekkel terhes.

Micsoda inspiráció,
Oktatás és nevelés átka,
E viselkedés örület,
Ami a nemzetet alázza?

Bárhová nézek bűnözők,
Nagy arcúak és okosok.
– Ártatlan szemű Grabberek.
Uram isten hol is vagyok?

Hová estél Magóg fiak
Magyar vérű titáni ága?
Szörnyeket nevelt a rezsim.
Gonoszt a népi hitvilágba.

2009. április Csávoly

Ne add fel

Ne add fel, ne, az utolsót!
Még meg nem halhatok.
Egy jobb reményű élet jár,
Nem rovott tegnapok.

Zászló selymű magyar világ,
Lobogó lét-mező,
Bár hold van még a hó fölött,
De gyúlik az erő.

Vörösből tavasszá tisztul,
Foszlik a fagyos ég,
Néhány röpké napforduló,
Csak ne add fel, ne még!

Látod, nyílik a gólyahír,
S a réti ibolya.
Hét éve tart a zord idő
S még zöldell a moha.

Elég ez, hidd, én már tudom!
A fagyos fák közül,
A zöldellő mohák mentén
Az élet kikerül.

Csak ne add fel az utolsót!
Még meg nem halhatok.
Most kezdődik csak a jövő
Új selymet bontsatok!

Még látnom kell ez egy hazát!
– Óriási a tét,
Hogy újra a jég zárja be,
Vagy nap járja egét?

2009. Csávoly

A jámbor csorda

Mint sorjegenyés földúton az ökrök,
A jámbor csorda, – úgy ballagnak ők.
A várakozás gyomorhangján bölgve,
De sejtve, – nincsenek már legelők.

Kijárnak még a délibáb elé,
Ballagnak csendben, fátyolos szemekkel.
– Üres tőggyl a kimúlás felé,
Együgyűen, már csontra száradt szeggyel.

Jámbor nyögésre telik olykor, mégis,
A hegyes szarv, mikor farukhoz ér.
Idegen bika bög a csorda élén
S őt követi a sor ökör s tehén.

Lassan a porba roskadoznak sorba,
Hátukon ég a sok élősködő.
De nincs erő már lógó farkaikban,
Mi légyhajtónak volt emelhető.

Vákuumos bőr a bordacsontokon,
Sebeiken húsrágó döglegyek.
A jámbor érzi sorsa végzetét.
Érzi az út, a semmibe vezet.

De, mint holdkóros, mégis mennek ők.
A reménytelenség útjain át,
Riadt szemekkel végzetük felé,
Elbögve néha Tiborc panaszát.

2009. március, április Csávolgy

Megérezni

Mert száraz volt a lég a napmelegtől,
Úgy látszott szerte, lángban áll a tér.
A messzeségben porfelhők forogtak,
S én ültem egy nagy nyárfa gyökerén.

Egy kissé feljebb, szénaboglyák úsztak,
A tömör csendben büszkén, kényesen.
S én néztem köröttük az örök tengert,
Ahogy hullámozott, kéken, fényesen.

A természetnek része a szabadság,
Mit éreztem s éltem a lomb alatt.
De mára kiszorult a honi létből s
Helyébe csak illúzió maradt.

A szabadsághoz kell a fényes távlat,
– Az esély, hogy élhesd az életed.
Egy esély kell, hogy végig elkísérjen,
Hogy megvalósítsd önnön lényeged.

Mert kell a távlat, messze fénylő tenger,
Hol szénaboglyák úsznak, kényesek.
A szabadság kell, – az élet esélye,
S a nyárfa, mi alá lefekhetek.

A tengerkékben benne élő mélység,
A jövő, – hogy magadnak tudhatod.
Megérteni a természet világát,
Lényegét, hogy magadhoz vonhatod.

Megérezni, hogy milyen a szabadság.
A természettől kijáró jogod.
A tengernek fénylő tükörképében,
A földön is, hogy elmondhasd... tudod.

2009. május 2.

II. fejezet

A TÉL UDVARÁN

Vízió a jövőről

Az elhagyatott kamra

Az elhagyatott kamra hasadt faoldalán
Beszűrődik a bágyadt nap, vékony sugarán.
Bent rozsdás vason lógó, rézdíszű kardtokon,
Hálóját szövő pókként, mászik az unalom.

Öreg szekérkeréken apró madárka ül,
A felvert gazban oldalt, bőrcsizma penderül.
A kamra fatövében, körben, sűrűn futó
Átoktüske bozotos, s egyéb gyomtakaró.

Rozoga, fonott széken, hasadt lóbőr bekecs,
Alatta horpadt csákó, sarkantyú s dísz
szegecs.
A sarokban, farúdon valami rongydarab,
Mintha csak zászló lenne, rajta arany szalag.

Koszorús piros, és fehér, legalul zöld színe.
Vajon melyik letűnt kor lelkiismerete,
Igazi honfi vére rejtette el ide,
Hogy soha el ne égjen a szégyen tüzébe?

De mindegy, rég lehetett s a kamra ajtaját
Behúdom magam mögött, s elindulok tovább.
Csak lelkemben csikordul újra az ajtaja,
Hogy letisztítsam selymét, és elvigyem haza.

2009. március, Csávoly

A tél udvarán

Séta a falukörül

A tél udvarán jár az est.
Minden tető hóval fődött.
Kristály-csipkés a messzeség,
A falu árnyai fölött.

Jégfésű az ereszeken,
Rajta ezüst-kék celofán,
Amit, ha megfúj jól a szél,
Hangokat ad, mint a határ,

A völgy kis szánkó-csúsztató,
A templomdomb oldal-jeges.
Az utcalámpa fényénél
Hancúrozik néhány gyerek.

Mindenütt sárgás szín virít,
A neonlámpa fény-övén,
Csúszkálók én is egy kicsit,
A szél nevetést fúj felém.

A falvak sosem üresek,
Kit szánkón, kit szekéren ér.
A párkányoknak peremén,
Hó-kaktusz tüskézik, a dér.

Még Bokod felé indulok,
A kőkerítések mögött,
A lombját vesztett ág-halom,
Fehér ujjasba öltözött.

Felhúz a harang, kondulás,
A fenyőkön remeg a lomb.
Még búg a könyörgő ima,
Kint elcsitul a templomdomb.

A bezárt bolt reklámja ég,
Belül halovány fény csorog.
A sarkon lila kocsmaszék.
Boldogok bent, kik boldogok.

Kijjebb a bokodi felé,
Már nem látnak a neonok,
Árok-sötét az utca-híd,
A szív is gyorsabban dobog.

Körbesétálok, messze kint
Megkerülve a házakat,
Beszívom a friss levegőt
Ameddig tudom, és szabad.

Laci barátom házánál
Felfelé veszem az irányt,
Meggyorsítom a menetet,
Mert érzek valami hiányt.

Az öreg Supper saroktól...
– Hány éj a temető halom?
Ahol megszűnt a feledés,
Ahol a múlt élő nagyon.

A havas járda hídjain
Megszaporázom, úgy megyek,
A szükség is hajt egy kicsit,
Na meg a gyomor, hogy egyek.

De számot nem tesz a dolog,
Ha körbejártatom szemem,
A havas falu gyönyörén.
Itt lesz holnap is? Én hiszem!

A Bara partjától tovább
A Széchenyi felé megyek.
Az idő öreg szánja fut
S nehezednek a fellegek,

Süllyed nyomom a kapuig,
A szürke ég reám zuhan.
Nagy hópelyhekkal kavarog,
Betakarom velük magam.

Széttárja karjaim az ég,
Ahogy nyílik, mikor hívat.
Ha Ő is szeret egy kicsit,
Megőrzi kis falvaimat.

2008. december Csávoly

Ősz

Borult az ég, hulló a lomb.
Lassan, ahogy a változás
Őszbe fordul a zöld porond.
Istentelen egy áldozás.
Pusztít e tor, kotor, tarol.
Álmainkon vadászkutya.
Vakogó éj pusztít ten itt,
A lét maga.
A rét, mi könnyű szívverés,
Csak üt, még van rá késztetése.
De érzi azt a rettegést,
Mi a halálnak észlelése.
Még üt, csak üt,
S kint hull a lomb,
Az erdő mind póre, üres,
Szár az avart kavart a szél,
Mi nap színén tüzes.
Színe arany, s vörös ma még,
De fekszik már az avaron,
Akár a gyűrt szőlőlevél
Törköly bűzén, a ganajon.
Alatta a csupa mocsok
Forrósodik, egy új tavasz.
Öngyulladásba lobbanó
Törvénye szerint is igaz.

2008. szeptember Csávoly

Ahogy a rög

Ahogy a rög öregszik,
Csakúgy ahogy a kéz,
A bőrén repedezik,
De még ez sem elég.

Ahogy esőtlen tájat
Erózió, s a fagy,
Úgy szív majd ki cseppenként
Az idő-sivatag.

Lila és sárga macskák
Ugranak szerte szét,
Alig marad meg emlék,
De ennyi is elég.

Ahogy a tejben úszó
Légy láttatja magát,
Úgy gondolnak felőled,
De ki nem mondanák.

Ha megrogyott a vállad
Merész súlyuk alatt,
Rád öltik zöldes nyelvük,
De látnod nem szabad.

És hallanod se semmit,
Hisz te vagy az öreg.
Az intelligens, süket,
És nem kell a szöveg.

S ha nem tanultad még meg
Itthon, hol a helyed,
Hát elveszik kenyered
S ha kell az életed.

Szeress

Vagyok abszolút létezés.
Az igaziból nőtt kevés.
Nem hanyatlók holt anyagon,
Egy pályaudvari padon.

Akár egy utolsó atom.
Magam az egynek mondhatom,
Ahogy az éterin merész,
Önmagában élő egész.

Az ég lépcsőit hordozom,
Ezért végtelen nagy korom.
Egy életmű törvény szerint,
Egyszerre vagyok benn, és kint.

Egyszerre vagyok mindenhol,
Veled, vele, mégis sehol.
Látsz is engem, na meg nem is,
Kicsinek is meg nagyoknak is.

De attól még formád vagyok,
Veled nővök és apadok.
Te változol többször – míg én.
Azért ítélsz oly könnyedén.

Kigondolhatatlan vagyok,
Kimondhatatlanul vakok
Kik egységemből bontanak.
Önnön magukká bomlanak.

A részem vagy, ahogy a szó,
A hallomás közeljútó.
Az inglobál külön világ,
Mária körvonalúság.

Határtalan princípium,
Megfoghatatlan alterum,
Mert részem vagy, akár magam,
Mindenséggel, mi egybe van.

Együtt nagy lélegzet vagyunk,
Össztudatlanul mozdulunk.
Abszolút elvontan s a tér,
Húsunkban sűrűsödve él.

Létség, mi bennünk létező,
A közös egy hatóerő.
Bennünk csak véges értelem,
Szeress, majd aztán létezem

Egy valóságban, te meg én,
A nagy öntudat mezején,
Egyént bontó egyénűség,
Harang tudatú büszkeség.

Essence híján ránk hagyott,
Halál lég-röptű angyalok,
Meleg vért öntöttek belénk,
Feladatot tűztek elénk.

Csak hat még ránk, kívülség,
A kettősség, mi nem elég,
Hogy öntudatodra találj
S hamis múltaddal szembeszállj.

A szintézist

Úgy van, tegnap is tele volt az élet
A dülők menti búza pipacsával.
De élő volt még, s visszhangzó az éter,
És szemünk telt az egek parázsával.

Még volt erő az egymást érő szóban,
Az agy s a kéz egy dobbal dolgozott.
Még összetartoztunk többed-sokunkkal
S e szemlélet titkokat oldozott.

De mára leszállt, túlnőtt házainkra,
A szorongás bénító szelleme,
S az éjszaka hamis neonvilága,
Napot mímelő olcsó kelleme.

Festhetnék bár, paradicsomi képet.
Dicsérhetnék Spártai jellemet.
De engemet a hazugság megéget,
S megölné a még tiszta szellemet.

Költő vagyok, hát nem hazudhatok,
Legyek bármilyen mélyre is temetve.
Nem vezethetnek érdek hajlamok,
Csontjaitok közt aranyat keresve.

Hisz más a lét értelmének igéje,
Másért bírok lelket e koptatón.
Más madárnak ernyő-tolla mi fenntart,
Végig zúgva e sötétségfolyón.

Talán tudod, a minden az mi éltet.
S az kiváltság, hogy te hordozhatod.
Ha megmaradsz tiszta emberi lénynek,
Minden örömét megtapasztalod.

A szintézis lélegzésünk értelme,
Az egységben uralkodó öröm.
A teljesség ezerszeletnyi része,
Mi ott csillog túl, az éji ködön.

Mint nap a térben, útmutató forrás,
És milliárdnyi lét-kapaszkodó.
Ezt mutatja kis részedben a lélek,
A nagy egésszel összeolvadó.

Még mielőtt a földek rád omolnak,
Nem hagyhatsz itt mást ölő gondokat.
Nem a vagyon, vagy pilátusi jog az,
Mi kitisztítja földi foltodat.

De osztoznod kell milliók bajában,
Vegyülnöd kell, hogy velük egy lehess,
Nem vagy különb, se jogban sem imákban,
Hogy ellenükre magadért tehess.

A szintézist kell megteremtened már,
A létezők igazságérzetét.
A jogoknak, s javaknak bölcs arányát,
Kizárva minden önzőt s tévedést.

Ez minden lét értelmének ígéje!
Nem teljesülve megmarad a folt.
És tovább fordul az idő egésze,
De benne léted értelmetlen volt.

Kis könnyű füst

Kis könnyű füst a ház fölött.
Alakod tűnt tova.
Bennem magára nehezült
A régi zongora.

Szögletein a politúr
Itt-ott még csillogott,
Valami múlt idéztetett,
Mit egykor még tudott.

Az öreg szekrény tükrében
Arcod még rám nevet.
Ahogy a harisnyát húzod,
Takarva selymedet.

És érzem még az illatod,
Ágyunk pára szagát.
Ma is savanyú testemet
A láz így járja át.

Csak én vagyok, így mégis élsz,
Ujjad könnyen szalad
A billentyűkön, s képzetem
Kibontja dús hajad.

Fekete kő alatt a test,
S az Orfeuszi tér.
Leszálllok katlanjaiba,
A fönt semmit sem ér.

Nélküled átok kergesül,
Keseredik a méz.
A légzés is elnehezül,
S elnehezül a kéz.

Még rézcsillagot vet a kör
Alakú dúlt idő,
Lassan eltömődik a szív.
Alvadt, véres szütyő.

Az öreg szekrény tükrében
Arcod még rám nevet.
Én lehúzó a rolókat,
S levetem testemet.

Csillag-sors kód

Lennél magad hús égi messzeségben,
Az idegen úr kényén valahol.
Ott, ahol csak istené a mámor,
Ahova ember, s zaj már nem hatol.
Ott megéreznéd, amit én itt élek,
A félelemnek hús iszonyatát,
A senki veled, se közel, se távol,
S a közel is távol gondolatát.

Ki egyedül bolyong e ködös föld-begy,
Nyirkos, ménszagú labirintusán.
Elvesztve már a reményt, vágyat, álmot,
Hogy méltókkal találkozhat, talán.
– Ki tudja s tudta, mikor még gyerek volt,
Hogy így lesz vele, – sajátja e sors,
Ki egyszer kérdezhetette csak, – Szeretsz-e?
– S ha válasz volt, hát, volt amilyen volt.

Világosodik lassacskán az elméd?
Idegeidbe maródik e sors?
Már tudhatnád, nincs újra, nincs menekvés,
A megváltás útja is dráma volt.
A bűn s büntetés kiürült fogalmak,
– Egyformák mind, – ellenük mit tehetsz?
Hogy bizonyosság ez, nem gyötrő átok,
Csak tekintsd végig szélfűjt életed.

E távolság, akár csak hold a földre,
A lélekre sötét árnyakat vet.
De megérzed attól a pillanattól,
Mikortól szülőd nem fogja kezéd.
Nem ilyennek képzelted földi léted?
Nem azt tanultad itt éveken át,
Hogy szembesülnöd kell a hús világgal,
S hogy nem testesülnek meg az imák?

Hogy a falak közt, lét-idegen úr van?
A sejtekben fosszilis ősmagány?
S a ragadozó is épp olyan árva,
Milyen gyengévé áldozata vált?
Világosodik lassacskán az elméd?
A gyermek, ki még fény anyja szemén,
Belülről érzi e kárhozat terhét,
Születéskor ezért sír fel szegény.

Zabálták volna föl erősebb kórok,
– Kívántam sokszor, ifjan lényemet.
Az éveket az élet jogán élni,
Rettegés nélkül miért nem lehet?
Bátran ölelni. – Szótartó igékkel
Tisztesedni az emberség okán.
Elpróbálni, hogy élhető az élet,
S egyesülni a lélek csúcspokán.

Még emlékszem egy kezdeti világra,
Valahol belül él mélyen, s szeret.
Ahogy egy asszony fiatal korában,
Zsenge ölével csak szerethetett.
De makacs ködök töltik e gömb zsákot,
Fuldokol benne, aki így szeret.
Csak panaszkodni olyan megalázó,
Tudva, hogy nem találkozom veled.

– Nem perlek már szemben az elmúlással,
Hisz lelkemben e csend, élet erény.
Nem hadakozok többé sorsom ellen,
Hisz közel s távol nincsen más remény.
– Mi kínok közt múltánánk ki e világból...
Védelmet csak e csend... – ez bújt honom.
Ha álmodozni mersz, a kinti tájon
Vad valóság pusztít el, jól tudom!

Már tudhatnád, ki önbecsű, nem lódít,
– Általa ér az élhető világ,
Mint ember vér, szederjes gyenge testben,
Ő járja át a szívizom falát.
Ma hétmilliárdan hagytak magadra,
De ez a szám holnapra nőni fog.
Már hétmilliárd a zuhanó csillag,
S te egyikük kezét sem foghatod.

Pedig tudom azt, hogy nagyon szeretnéd
Árnyékos létük fénybe tartani.
Hiszen úgy kell rád-nyíló pillantásuk,
Mint napmelegnek szirmot bontani.
Tudom, a tiszta vizek ízét adnád,
Egy villanásnyi boldogságodért,
A hovatartozásnak mámoráért,
Egy pillanatnyi boldog látszatért.

De nincs idő az édenkerti nászra.
Taposnod kell, hisz mélyek a vizek.
Nem vakíthat a lélek koldus álma.
– Fölösleges, és már nincs is kinek?
A test-szűk lét, – kínzó szégyen világa,
Csillag-sors kód, kora mély üzenet.
Hiába vársz lelkedet sarkig tárva,
Hideg űr szelek játszanak veled.

Mars béli táj ez

A kert, a rózsza ma már színtelen.
Csak holt fák bokrait rázzák az évek.
Fekszem a lapos ágyon, – idegen,
S nem szűrődik a lelkemen át ének.

A jövő volt, ami elmúlt teremben,
Csont-bőr képzeze világlik élém.
Már nem tudom minek reggel s az este,
Nincs jutalom sem kövér, sem szerény.

E romok felett nem úr már a sas sem.
Itt csend-roncsolta minden izgalom.
Akár a tócsa bűzös hűgylevére,
Rám szállt a hulla-sápadt uralom.

A rend szobámon dermesztően ül.
Ahogy a szemem körbe járatom,
Nincs élet itt, mi szertelen hevül,
Karomban nő, szívemben oltalom.

Mars béli táj ez, metamorfózis-kor.
Málló kövekkel telített roncs éden.
Bedőlt, lerogyott oszlopcsarnokoknak
Porán, s kövein szellemedem éppen.

Bennem a tegnap álmok álma volt,
Artézi részen növvő szerelem.
Ma már a múlt is néma kőhalom,
Csak markolatnyi csend a szívemen.

Száraz medernek meghasadó alján,
Szörnyű én-vázam, szálkáin fakul.
Az emlékekből kikopott a tenger.
Csak fekszem, s múlok mozdulatlanul.

2009. Csávoly

Visszafénylek szemedbe

Mert egyszer minden elveszik,
A szerelem, a bánat,
És nem marad meg semmisem
A látszat anyagának.
Mint némán forgó tűzkerék,
Kavarog majd a porral,
A tág világűr terepén,
Vegyülve más korokkal.

Mint millió tapasztalat
Mely bölcsen múltját veszelve,
Új, ártatlan formát ölt fel,
Mint a csecsemő teste,
Bizonytalan, – csak szívverés,
De az, hogy mivé válik,
A véletlen teremtésből
Biztos kódja hiányzik.

Naponta elfeledtelek,
Döbbentem rá ma este.
Nem vonzott hozzád azt hittem,
Csak nyílt kagylód szerelme.
Talán önző idegzetem,
Pendült együtt a korral,
Nem mérte fel értékeid
Kellő aggodalommal.

Úgy vélem ma már, ostobán
Vak, és értetlen voltam,
Mint érzékenyebb gyilkosok
Végül összeomoltam.
Nem éreztem, hogy elveszhetsz.
– S a szerelem ma bánat.
Azt hittem mellettem maradsz,
Ha másként nem, barátnak.

De ma már tudom, semmisem
Szakíthat le szívemről,
Még mielőtt a változás
Szelében testem eldől.
A megtelő tapasztalat:
Hiányod, – késsé válik.
Szép testben rejtőző magad
A lelkemnek hiányzik.

Nem engedhetlek többet el,
Nem hullathatom könnyed.
Nem taszíthatsz el már te sem,
Akkor már inkább ölj meg
S mint némán forgó tűzkerék
Kavargok majd a porral,
És visszafénylek szemedbe
A hulló csillagokkal.

Bármilyen lehet a válasz

Én nem tudom, lett-e az ember másnak,
A kor, hullámozó haláltengerében.
Vagy senkinek, csak hiú önmagának.
– Mért kapaszkodunk e tutajon éppen?

A végtelennel folytonos ígében,
A sorsszerűség délibáb csupán?
Vagy megfontolt kódjának idejében
Éledhettünk a mindenség nyomán?

Nem tudhatom, hisz nem én vagyok Isten.
Csak azt tudom, létezni jó veled.
Legyen bármilyen színű is az éter,
Csak elmondhassam minden nap neked,

Hogy szeretlek! – Felhőt hajnali fényben,
Mint vizek tükrén úszó fény-ködöt.
Úgy szeretlek, ahogy a nap is minket,
Mikor besüt a nádasok között.

Mint, mikor lombot nyit a barna szél is
A madárfészkek sötét rejtekén,
Ezer sugarát belőve a fénynek,
Hogy ébredjen az élő, melegén.

Úgy szeretlek, mint rágcsgáló a vackát,
Mikor feje felett a sas köröz.
Mint éhező vad a kivérző bordát,
A félelmetes patazaj között.

Úgy szeretlek, ahogyan jár a szükség,
Az amúgy dermedt kőfalak között.
Ahogy az ember életét megosztja,
Az egyedüllét homálya mögött.

Ahogy a homály anyagát felbontja
A vágy, hogy lelke társával legyen.
A létezés bizonytalanságában
Önmagáért, hogy mindent megtegyen.

Úgy szeretlek, ember, ahogy szerethet,
E földi darab kínos szerepén.
Deszkáin itt csak, mit enged a véglet,
– Ritka mi édes, dráma színterén.

Úgy szeretlek, hogy soha meg ne kérdezz,
Hogy szemed kés-hegyű sose legyen,
Hisz te vagy lényem egyetlen esélye,
Hogy önmaga ellen sose tegyen.

Úgy szeretlek, ahogy szemeddel látod,
Hisz önmagam becsapni nem fogom.
Már alakod pusztá látványa éltet,
Ha meglátom árnyát a plafonon.

Én nem tudom, lett-e az ember másnak,
A kor, hullámozó haláltengerében.
De nem bánom, bármi lehet a válasz,
Ha veled fürödhettek meg vizében.

És néztem

A tavon madárszárnyak úsztak,
Szürke tollbolyhuk fényt szegett.
Mint vaddohány sálukat húzták
Fejem fölött a tengerek.

A gazon szikár üvegcsseppek,
A hajnal harmatja borult,
A külsőség ezer világa,
Mint lúdfej, toll alá szorult.

Aludt az erdő félő népe,
Aludt a hal a víz alatt.
Csak én ültem a parti nádban,
Mint alvó testből kiszakadt.

Lassan, ahogy a cserkésző vad,
Nagy csendben, felóvakodott,
A horizont töltése alól
A nap, s égő dárdát dobott.

A tér belobbant s lángra gyúlt,
Mint a mindent elsöprő ár.
A fákon felizzott a lomb,
A földön lángra gyúlt a szár.

A víz, hullámokra szakadt,
Buggyborékok szórt fel a mély,
És zúgtak a szélkerekek,
Láthatóvá vált a kedély.

Nagyot mozdult, zendült az ég,
Szélbe fogva az ágakat.
És én, ott ültem egyedül,
És néztem, hogyan hajlanak.

Csak semmi fényt

Csak semmi fényt! – Elég nekem az égbolt.
S a magam lova, magam szekere.
Elég nekem, a múlt, amit körém font,
És megáldott e földnek istene.

Elég e rögnyi zöld, és tenyéryn timer,
Életemnek szerény feltétele.
E gazdaság elég az öleléshez,
– Az értelmes élet feltétele.

Csak semmi fényt! – Elég nekem az égbolt,
Ha tudom, enyéim vesznek körül.
Elég nekem, a hajnalcsillag fénye,
Hogy láthassam, nem vagyok egyedül.

Csillagos éj, – a félelemtelen,
Ha javaink testvérin osztozott.
S nem irigyelt, – ellenségtől rakott
Oltárok lángjain feláldozott.

Csak semmi fényt! Elég nekem az égbolt
Szétszórt tüzet szikrázó pengeél.
És ismét békés, csendes lesz e hon,
Csillagfényű kalászhok közepén.

Olvasók és könyvterjesztők, figyelem !

AZ ALÁBBI KÖNYVEK MEGRENDELHETŐEK, MEGVÁSÁROLHATÓAK SZERKESZTŐSÉGÜNKBEN:

TELEFON: 30 30 710, FAX: 30 30 711 e-mail: kapu@upcmail.hu

D. C. Korten: <i>Tőkés társaságok világuralma</i>	1590,-	Mogyorósi Géza: <i>Berlin kompakt</i>	1200,-
Brády Zoltán: <i>Egy szerelem feljegyzései (Gyémánt László-illusztrációkkal)</i>	900,-	Szlama Árpád: <i>Tizenöt év a pokolban</i>	1956,-
Brády Zoltán: <i>Fekete doboz</i>	1940,-	Szávai Attila: <i>Mászóka</i>	1250,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Hűség (háborús versek)</i>	1200,-	Bardócz Antal: <i>Cinkosok</i>	1400,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Állapot: két háború között</i>	900,-	Tóth Károly Antal: <i>Út a magányos tüntetésig</i>	2200,-
Balogh Bertalan: <i>Oszlopszent</i>	480,-	Zászlós-Zsóka György: <i>A szabadság fogságában</i>	2400,-
Cseke Zoltán: <i>2016</i>	1360,-	Rózsa-Flores Eduardo: <i>47 szufi vers</i>	1200,-
Dr. Plenter János: <i>Gazdaság és államhatalom</i>	1780,-	Zas Lóránt: <i>Összesítés</i>	2800,-
Sárdi Rudolf: <i>Angol-magyar halálszótár</i>	1200,-	Udvardy Balázs: <i>Fetrenghő dallamok</i>	900,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Disznóságok gyűjteménye</i>	1200,-	Kormányos Gábor: <i>Én nem szégyellem, hogy magyar vagyok</i>	1200,-
Tuevo Pakkal: <i>A fiús lány</i>	1300,-	Szávai Attila: <i>Fészercsend</i>	1200,-
Dobai Benedek: <i>egy rossz versek kötete</i>	900,-	Bencze Klára: <i>Szerelmes mindennapok</i>	1400,-
Borbély Tamás: <i>ahh, semmi...</i>	900,-	Kecskés Péter: <i>Csillagbölcsélet</i>	3500,-
Jim Marrs: <i>Titkos uralom</i>	2400,-	Göncz József: <i>Spekuláltam</i>	1550,-
Czike László: <i>Magyarország privatizációja</i>	1200,-	Mészáros Mihály: <i>Beszervezés</i>	1950,-
Sokcevitcs Dénes: <i>Magyar múlt horvát szemmel</i>	2310,-	Csikós József: <i>Börtönidő</i>	1950,-
Síposhegyi Péter: <i>Elmúlt jövőnk története</i>	1850,-	Dr. Plenter János: <i>Pancosmia</i>	1690,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>69 titok</i>	900,-		
Káldy Péter : <i>Só</i>	900,-		
Orbán Dezső: <i>Székely gesta</i>	3500,-		
Köröspataki Kiss Sándor: <i>Képtelen útírajzok</i>	1450,-		
Mogyorósi Géza: <i>Német kancellárok</i>	980,-		
KAPU-FÜZETEK			
Soros, a gölem igaz története	390,-	Dr. Nagy Bálint: „...és mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”	390,-
Dr. Gergely Attila: <i>A hatalom árnyékában</i>	390,-	Dr. Henkey Gyula: <i>Felvidéki magyarok népességtörténete és etnikai-embertani képe</i>	390,-
Roób Gusztáv: <i>Kiút a pénz és a multik világuralma alól</i>	390,-	Mayer Oszkár: <i>Fradi-körkép</i>	390,-
Dr. Plenter János: <i>Amit a pénzről tudni kell</i>	390,-	Dr. Szekerczés István: <i>Maffiokrácia</i>	590,-
Göncz József: <i>Új társadalmi rendszer megteremtésének lehetősége</i>	390,-	Jaszovszky László és Jaszovszky Rudolf: <i>Elveszett alkotmányaink</i>	590,-

Olvasók és könyvterjesztők, figyelem !